

Arrest

nr. 153 849 van 2 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 5 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking van 10 december 2014 met referentnummer REGUL X houdende vaststelling van het rolrecht.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 6 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 18 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat W. BOLLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 december 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeed waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot afgifte van een inreisverbod voor de duur van twee jaar.

De verzoekende partij voert in een enig middel schending aan van artikel 8 van het EVRM, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing een inreisverbod betreft en dat het in casu niet gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Volgens het EHRM moet er in dit geval onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63). Teneinde de omvang van voornoemde verplichting te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven of gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven/gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu blijft de verzoekende partij in gebreke om concrete hinderpalen aan te voeren die het uitbouwen of verderzetten van haar gezinsleven dermate bemoeilijken om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. Ze beperkt zich tot het beschrijven van haar gezinsleven met haar partner M. met wie zij sinds 2013 een relatie heeft en met wie zij samen een verklaring van wettelijke samenwoning heeft gedaan. Tevens voert de verzoekende partij aan dat zij voldoet aan alle voorwaarden voor gezinshereniging en deze procedure heeft opgestart. Tot slot wijst de verzoekende partij erop dat zij als homoseksueel in Senegal vervolging riskeert en dat haar daarom de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met dit betoog geen hinderpalen aantoont die het haar onmogelijk zou maken haar gezinsleven samen met haar partner in de toekomst elders verder te zetten. Wat de procedure tot gezinshereniging betreft, beperkt zij zich tot een loutere bewering, die zij op geen enkele wijze tracht te staven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenmin dat de verzoekende partij voormelde procedure heeft opgestart. Wat de problematiek van homoseksuelen in Senegal betreft, dient te worden vastgesteld dat aan de verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, eerst door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en vervolgens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 126.835 van 8 juli 2014. Met betrekking tot haar privéleven voert de verzoekende partij geen elementen aan.

Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43) en dat voornoemd artikel 8 evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Tot slot wijst de Raad er nog op dat het in casu niet gaat om een gedwongen verwijdering, zodat de kritiek van de verzoekende partij op dit punt niet dienstig is. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Wat de aangevoerde schending van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel betreft als gevolg van de beweerdde schending van artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog, en tevens werd vastgesteld dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet voorhanden is, zodat de schending van voormelde beginselen niet kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij voert een schending aan van de artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014 bekritiseert. Deze

beslissing maakt evenwel niet het voorwerp uit van huidig beroep. Bovendien wijst de Raad erop de verzoekende partij een beroep indiende tegen deze beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad heeft op 8 juli 2014 bij arrest met nr. 126.835 eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij geweigerd. Bovendien wijst de Raad erop dat hij in het kader van zijn wettigheidstoezicht bij een annulatieberoep zich niet kan uitspreken over de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, nu een schending van voormeld artikel beoordeeld dient te worden in een beroep waarin de Raad met volheid van rechtsmacht oordeelt zoals in het beroep in volle rechtsmacht waarnaar hierboven verwezen wordt. De kritiek van de verzoekende partij is derhalve niet dienstig. Het middel lijkt ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 6 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden. Ter terechtzitting van 15 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP volhardt in de middelen en argumenteert dat haar partner in België verblijft, er een gezinsleven uitgebouwd werd en een inreisverbod dit verhindert. VwP stelt dat VzP geen hinderpalen voor het uitbouwen van een gezinsleven elders heeft aangetoond en verwijst naar de beschikking.”

2.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting de in het verzoekschrift ontwikkelde argumenten herhaalt en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 30 juli 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Door het louter herhalen van het in het verzoekschrift aangevoerde middel kan bezwaarlijk afbreuk worden gedaan aan de in de beschikking d.d. 30 juli 2015 opgenomen grond.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET